

सि । यदापोऽग्निया वरुणेति शपामहे । ततो वरुण
नो मुञ्च ॥ २ ॥

अवभृथनिचङ्कुण निचेरुरसि निचङ्कुण । अवदेवै-
देवकृतमेनोयाट् । अवमर्त्यमर्त्यकृतं । उरोरानो देव-
रिषस्याहि । सुमित्रा नञ्चापञ्चोषधः सन्तु । दुर्मित्रा-
स्तस्मै भूयासुः । योऽस्मां द्वेष्टि । यच्च वयं द्विष्म । द्रुप-
दादिवेन्मुमुचानः । स्विन्नस्नात्वोमलादिव ॥ ३ ॥

पूतं पवित्रेण वाज्यं । आपः शुधन्तु मैत्रसः । उदयं
तमसस्परि । पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरं । देवं देवचा सूर्यं ।
अगन्म ज्योतिरुत्तमं । प्रतियुतो वरुणस्य पाशः । प्रत्यस्तो
वरुणस्य पाशः । एधोऽस्येधिषीमहि । समिदसि ॥ ४ ॥

तेजोऽसि तेजोमयि धेहि । अपोऽन्वचारिषं । रसेन
समसृजमहि । पयस्वा अग्न्यागमं । तं मा सः सृज-
वर्चसा । पूजया च धनेन च । समाववर्त्ति पृथिवी । स-
मुषाः । समु सूर्यः । समु विश्वमिदं जगत् ॥ वैश्वानर-
ज्योतिर्भूयासं । विभुं कामं व्यश्ववै । भूः स्वाहा ॥ ५ ॥

स्वप्नरनासि चकृमावयं मुञ्च मलादिव समिदसि
जगत्क्षीणि च ॥ अनु० ६ ॥